

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Den evige Søvn

Citation: Michaëlis, Sophus: "Den evige Søvn", i Michaëlis, Sophus: *Den evige Søvn*, 1912, s. 265. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_08-shoot-idm139711987492144/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Den evige Søvn

skræmt, led til Døden — et gispende nøgent Hjerte her i det Rum, hvor hendes Forældre ligger Lig. Ja, det er *ham*. Saaledes ser en eneste ud. Men han virker som en Søvnfører, et Genførd. Hun stiller Lyset fra sig. Hendes Hænder skælver vantro imod ham. Hun begynder at røre ved ham med begge sine Hænder, hun trænger til at overtude sig om, at han er et virkeligt Menneske, med Haar, med Hage, med Kinder, med Arme, med Hænder, med Ben og med Fødder. Hun famler med alle Fingre over hans store Hoved. Det stride forpjuskede Haar bliver glat som levende Silke. Han er varm — ikke som Hovederne derhenne. Mon han aander? Hun bøjer sit Øre ned mod hans Mund for at lytte. Og pludselig giver han sig til at puste og kan føle sin Aande slaa varmt tilbage fra denne Pigekind, der tænder sit Blod lige for hans Læber, saa han kan sanse det.

Og videre glider hendes Hænder som to brændende smaa Væsener, der løsner Zobelskindet om hans Hals og stryger over hans Hage, saa Skægstubbene stritter. De aabner, de gør Indbrud. De knapper den gulfrynsede Pels op, de føler paa de iskolde Knapper. Dær sidder en stor blank Stjerne med en Ørn! Ja, hun vidste det. Det er der altsammen. Hun hægter ogsaa Opslagene til Side — det er, som hun vil gaa lige ind i ham og tage om hans Hjerte, før hun er helt overbevist. To blussende bløde Pigehænder leger med hans Legeme. Og med eet begynder han at smelte, ustandseligt, uimodstaaeligt. Blodet begynder at blomstre inde i ham som Safterne i et frossent Løg. Han tør op

under disse varme levende Hænder, der vækker alle Nerverne i hans Hud. Han sidder som en stor Dukke, en nysgerrig lille Pige vil klæde af. Nu spænder hun Kaarden fra hans Side. Hun holder den mod Lyset og betragter dens Fæste. Ja, der er et kronet N — hun brister i et lille Skrig af Jubel: Det er ham, det er virkelig ham! Hun kysser Knappen, hun rejser sig og løber til Bordet. Hun lægger Kaarden paa Lagenet over de Døde. Jesus Maria! om de kunde se, *hvem* der sidder og vaager hos dem. Hun bøjer sig over dem og hulker krampagtigt uden Graad.

Saa gaar hun langsomt tilbage og betragter ham paany. Ja, det er ham! Han er der endnu. Han er dalet som en slukt Ildkugle her ned til hende. At hun ikke skulde være ene. For at sige hende, at der er Sorger, som er større end hendes. En underlig Andagt griber hende. Hun staar her saa høj og rank. Han sidder der saa krum og lille. Hun lægger sig paa Knæ paa Gulvet. Hun folder sine Hænder over hans Knæ, hun bøjer sit Hoved under hans Blik. Hun beder uden Ord.

Og lette smaa Tryk daler over hendes Haar. Der er noget, som falder usigelig blødt og dæmpet over hende, til omsider en Taare naar hendes Nakke og smelter paa hendes Hud. Saa ser hun op: Hans Ansigts blege Marmor er ved at forvitre. Hans Øjnes Spalter har lukket sig, men ned over Kinderne siver Graaden og glider ud i tunge hede Dryp — lydløst som Draaberne i en Drypstenshule.

Og pludselig hulker op i hende en vanvittig Følelse